

Yêu nữ Huldra

- **Chủng loài:** Yêu tinh
- **Nơi sinh sống:** Vùng rừng núi Bắc Âu
- **Khả năng đặc biệt:** Phù phép quyến rũ nam giới, yểm bùa nguyên rủa, và một số năng lực pháp thuật khác
- **Đánh giá mức độ nguy hiểm:** ★ ★

âu trong những cánh rừng âm u vùng Bắc Âu, có một thiếu nữ tên là Huldra sống cô độc một mình. Nhiều người gọi Huldra là tiên rừng, nhưng cũng không ít người coi nàng là quái vật bởi hình dạng kì lạ. Giống như nhiều thiếu nữ, Huldra có gương mặt xinh đẹp, làn da trắng và mái tóc vàng óng. Điểm khác người duy nhất là nàng mọc một cái đuôi to dài và thô kệch như đuôi bò, thêm nữa, lưng nàng có một lỗ thủng trông giống như một cái hốc trên thân cây.

Dù sao thì Huldra vẫn rất xinh đẹp. Không những thế, nàng còn thành thạo thuật thôi miên và sở hữu giọng hát vô cùng lôi cuốn, kết hợp hoàn hảo với tiếng đàn hạc khiến không một gã đàn ông nào đủ nghị lực và tỉnh táo để cưỡng lại sức hút đó. Người đàn ông nào trót theo Huldra vào rừng thì phải đồng ý cưới nàng làm vợ để có cơ hội trở về.

Một lần, Huldra nhận được lời cầu hôn, và nàng vô cùng hạnh phúc. Vậy là nàng sắp được làm vợ, sắp thoát khỏi khu rừng âm u cùng nỗi cô đơn dằng dai đeo bám.

Vào ngày đám cưới diễn ra, Huldra bất ngờ nhận thấy ma thuật của nàng bị vô hiệu hóa ngay khi nàng đặt chân lên lễ đường. Từ một cô dâu xinh đẹp, Huldra biến thành cô gái vô cùng xấu xí, tuy nhiên, mừng là cái đuôi bò của nàng cũng biến mất. “Thế là từ bây giờ, mình sẽ chẳng còn bị gọi là quái vật nữa.” Huldra thầm nghĩ, trong lòng vô cùng hạnh phúc.

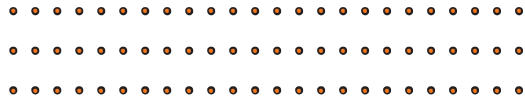
Nhưng, lại một lần nữa Huldra không lường hết được mọi chuyện. Người chồng của nàng không hề vui mừng khi thấy cái đuôi mất đi, ngược lại, anh ta chán nản vì cô vợ mình vừa cưới vốn đang xinh đẹp giờ bỗng trở nên xấu xí. Chẳng mấy chốc, người chồng đối xử lạnh nhạt với Huldra và bắt đầu có ý định đi tán tỉnh một cô gái khác. Huldra biết được, giận lắm, giận đến nỗi cái đuôi bò mọc trở lại. Nàng dùng cái đuôi đó quất cho gã chồng bội bạc một trận

nên thân rồi bỏ về rừng, tiếp tục sống cuộc sống tự do tự tại. Thật kì lạ, ngay khi trở về cánh rừng quen thuộc, nhan sắc của Huldra lại xinh đẹp như xưa. Nàng không bao giờ còn phiền lòng về cái đuôi của mình nữa.

Thi thoảng, Huldra vẫn giấu kĩ chiếc đuôi trong váy, ra khỏi rừng và tản bộ dọc bờ sông.

Một lần nọ, có anh chàng tên là Hagen đi câu cá ngoài sông. Anh định bụng đem số cá câu được ra chợ bán để đổi lấy quần áo ấm cho mùa đông sắp tới. Hagen buông cần từ sáng sớm mà đến giữa trưa vẫn chẳng có con cá nào cắn câu. Đang chán nản, anh bỗng nhìn thấy một cô gái vô cùng xinh đẹp với mái tóc vàng óng dạo bước lại gần. Khi nói thì chúng ta ai cũng đoán được đó là Huldra. Lúc đầu, Hagen không nhận ra nàng, nhưng khi nhìn thấy cái đuôi bò trứ danh mà nàng vô tình để lộ dưới tà váy thì Hagen biết ngay. Thế nhưng, không giống như những người dân làng luôn sợ hãi bỏ chạy hoặc cười nhạo Huldra, Hagen nhẹ nhàng cúi đầu chào và nói: “Thưa tiểu thư, dường như lớp váy lót của nàng đang lộ ra bên ngoài.”

Huldra vội giấu chiếc đuôi đi và thầm khen ngợi Hagen là một chàng trai tử tế. Để tưởng thưởng Hagen, Huldra chỉ cho chàng vị trí có nhiều cá. Hagen làm theo lời chỉ dẫn của Huldra nên ngày hôm đó và rất nhiều ngày sau, anh chàng câu được vô số cá. Vậy là mùa đông năm ấy Hagen có áo ấm để mặc rồi!

Bạn có biết: Một truyền thuyết khác về Huldra kể rằng: Khi Adam và Eva đang tắm cho những đứa con của mình, bất chợt Chúa đến thăm. Lúc đó còn một đứa trẻ chưa được tắm nên Eva vội vã đem giấu nó đi. Chúa nhìn qua một lượt những đứa trẻ sạch sẽ thơm tho và hỏi Eva: “Con có bỏ sót đứa trẻ nào không?” “Không, thưa Đức Chúa, tất cả đều ở đây.” Bạn biết đấy, đâu có dễ đánh lừa Chúa. Ngài nói: “Tốt thôi, hãy cứ để những gì giấu kín được giấu kín.” Vậy là đứa trẻ bị Eva giấu đi trở thành Huldra và luôn sống ẩn nấp trong rừng sâu, không bao giờ gặp gỡ người ngoài.

Hải quái Kraken

- **Chủng loài:** Quái vật
- **Nơi sinh sống:** Vùng biển Bắc Âu
- **Khả năng đặc biệt:** Còn là điều bí ẩn chưa được khám phá. Chỉ biết rằng với những xúc tu khổng lồ, nó có thể dễ dàng nhấc bổng và bẻ đôi một con tàu lớn
- **Đánh giá mức độ nguy hiểm:** ★ ★ ★ ★ ★

Ông cụ Brant từng là một thủy thủ. Thời trẻ, ông cụ rong ruổi trên biết bao hải trình, đối diện với biết bao cơn bão, cập bờ biết bao miền đất xa lạ. Mỗi tối, lũ trẻ trong làng hào hứng ngồi trước lò sưởi ấm áp nhà ông cụ để nghe kể về các cuộc phiêu lưu trên biển. Có một chuyện mà đứa trẻ nào cũng nhớ như in nhưng lúc nào cũng muốn nghe ông cụ Brant kể lại, và lần nào nghe ông cụ kể chúng cũng há hốc mồm vì kinh ngạc như mới lần đầu nghe bởi nó quá kì lạ, quá khó tin. Đó là câu chuyện về Kraken - chúa tể của biển cả, con quái vật to lớn nhất còn sót lại trên thế giới.

“Lần đó, tàu của chúng ta xuất phát từ bờ biển Na Uy, dự định đi ngược lên hướng Tây Bắc để đến Ireland, sau đó đi tiếp, xa nữa, đến Greenland. Trời lạnh cắt da cắt thịt, đổi lại, biển rất hiền lành. Tàu của chúng ta đi được độ hai hay ba ngày gì đó, ta không còn nhớ rõ, mọi thứ rất an lành. Trời lạnh lắm các cháu ạ, nhưng yên bình, và rượu rum thì giúp chúng ta giữ ấm và vui vẻ hơn.

Những ngày tiếp theo, biển hơi động, nhưng vẫn không có dấu hiệu của cơn bão nào - đó là điều tuyệt vời nhất. Bất chợt, tay hoa tiêu đang đứng trên cột buồm hét lên:

“Một hòn đảo! Có một hòn đảo cách đây chỉ khoảng hai hải lí.”

“Thật kì lạ!”

Thuyền trưởng của chúng ta nhăn trán, ông giở tấm bản đồ ra xem.

“Không thể có hòn đảo nào cách chỗ chúng ta hai hải lí được. Không có hòn đảo nào như thế được vẽ trên bản đồ cả. Cậu chắc chứ, Even?” Thuyền trưởng hỏi tay hoa tiêu.

“Tôi luôn tin tưởng vào đôi mắt của mình, thưa thuyền trưởng!” Cậu ta cả quyết.

Vậy là toàn đoàn quyết định đến gần hòn đảo xem cho rõ thực hư. Đó đúng là một hòn đảo, rộng xấp xỉ mười dặm. Một hòn đảo trống không, chẳng có rừng cây hay núi đồi, nằm trơ trọi như một khối đá giữa đại dương.

“Sợ quái gì, cứ lên đảo chơi cho biết!” Một thủy thủ nêu ý kiến, cùng ý kiến với đại đa số thủy thủ đoàn.

Vậy là thuyền trưởng ra lệnh hạ neo rồi cử một đội thuyền nhỏ chèo vào thăm dò. Có lẽ gọi đó là “một khối đá giữa đại dương” thì đúng hơn là một “hòn đảo”. Ngoài lớp rêu và thực vật nhỏ, chẳng có sinh vật sống nào trên đảo.

Đêm hôm đó, chúng ta đốt lửa trại và ăn uống vui vẻ. Cho dù nó là một hòn đảo trống không thì cảm giác được đặt chân lên mặt đất sau nhiều ngày lênh đênh cũng làm ai nấy khoan khoái, dễ chịu.

Đến nửa đêm, cả đoàn tỉnh giấc bởi sự rung lắc dữ dội. Dường như có động đất. Hòn đảo rung chuyển và chìm dần xuống biển. Chúng ta hết hoảng chèo về thuyền lớn, chẳng kịp thu dọn đồ. Mặt biển dao động liên tục, mặc dù trời không hề mưa bão. Những xoáy nước khổng lồ tựa như muốn hút cả con tàu xuống đáy sâu. Thuyền trưởng tức tốc ra lệnh cho thuyền viên căng buồm, chèo hết tốc lực ra khỏi vùng biển dữ.

Hòn đảo vừa chìm xuống biển lại lập tức nổi lên, tạo ra những cơn sóng vĩ đại. Từ dưới đáy biển, những xúc tu như thể của một con bạch tuộc khổng lồ tóm lấy vài thủy thủ xấu số và lôi tuột xuống nước. Một cột buồm bị đập gãy.

Và, trong nỗi kinh hoàng tột độ, chúng ta nhận ra cái thứ mà chúng ta đã đặt chân lên ngày hôm đó không phải là một hòn đảo. Nó là một sinh vật sống. Một con quái vật biển khổng lồ. Chính là Kraken trong truyền thuyết, ác mộng của các thủy thủ! Chúng ta không tin được là nó có thật cho đến khi một cái xúc tu nữa đập vỡ

mạn tàu. Dưới ánh trăng lơ mờ, chúng ta không thể nhìn rõ Kraken, nhưng có lẽ cái phần nổi trên mặt nước, cái thứ mà chúng ta ngỡ là một hòn đảo, chỉ là một bộ phận trên cơ thể của con quái vật mà thôi. Chắc chắn kích thước của nó còn to hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều.

Lại thêm vài thủy thủ bị những xúc tu của Kraken kéo xuống biển. Đứng trước sinh vật hùng mạnh và to lớn nhất đại dương, con tàu trông bé nhỏ như một miếng đồ chơi gỗ. Con thủy quái dùng những xúc tu quấn lấy thân tàu và nâng con tàu lên cao. Ta nghĩ rằng ta đã nhìn thấy một cái gì như đôi mắt của con Kraken, to và đỏ rực ngay cả khi ở bên dưới mặt nước đen thẫm. Chỉ một cú xiết, con tàu vỡ tan trong những xúc tu. Cả đoàn nhanh chân nhảy ra khỏi tàu trước khi con tàu nát vụn. Chúng ta cố gắng bơi ra xa hết sức có thể, nhưng có lẽ đó chỉ là những hành động vầy vùng trong vô vọng. Chẳng thể nào thoát khỏi kết cục làm mồi cho Kraken.

Chắc các cháu đang thắc mắc tại sao ta vẫn còn sống và ngồi đây kể lại? Đúng rồi đấy! Vài người trong chúng ta may mắn thoát chết. Chính vào giây phút nguy kịch nhất, khi cả đám sắp làm mồi cho Kraken, trời nổi cơn dông. Những tia sét rạch ngang bầu trời, sấm chớp ầm ầm như một trận thủy chiến bằng đại bác. Có lẽ Kraken không quen với thứ ánh sáng lóe chớp từng hồi, cũng không cảm thấy dễ chịu khi nghe các tiếng nổ lúc một tia sét đánh xuống tựa như cơn thịnh nộ của thần Thor vĩ đại. Vậy là